

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 45/2026
03.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Миролуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Илије Ђурђевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 6.К бр. 208/24 од 20.10.2025. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1. 285/25 од 03.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Илије Ђурђевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу 6.К бр. 208/24 од 20.10.2025. године и Вишег суда у Панчеву КЖ1. 285/25 од 03.12.2025. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу 6.К бр. 208/24 од 20.10.2025. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико то не учини у остављеном року суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећене, као и о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Панчеву КЖ1. 285/25 од 03.12.2025. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА изјављена путем браниоца Илије Ђурђевића и пресуда Основног суда у Вршцу 6.К бр. 208/24 од 20.10.2025. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Илија Ђурђевић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку првостепеном или другостепеном суду, али пред потпуно измењеним већем или исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело самовлашће из члана 330. став 1. КЗ.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Врховном јавном тужиоцу, Врховни суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Илија Ђурђевић у захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да се чињенични опис из пресуде разликује од чињеничног описа садржаног у оптужном акту, јер је суд у побијаној пресуди уредио чињенични опис на начин да је исти у потпуности у складу са одредбама ЗКП које се односе на садржај оптужног предлога, који се примењује на приватну кривичну тужбу. Даље се наводи да је суд у чињеничном опису побијане пресуде утврдио да је дело извршено у Вршцу, улица ... број ..., док приватна тужила у оптужном акту наводи адресу улица ..., а у својој изјави датој на записнику о главном претресу пред Основним судом у Вршцу дана 16.09.2025. године наводи улица

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда су неосновани, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истовестности дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа дела који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљеног АА и на исто кривично дело - самовлашће из члана 330. став 1. КЗ.

По налажењу Врховног суда, побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, односно није повређен објективни, ни субјективни идентитет оптужбе и пресуде. Ово имајући у виду да су, у односу на окривљеног, битна обележја бића кривичног дела иста и у диспозитиву оптужног акта и у изреци пресуде, односно да постоји истоветност чињеничног описа радње извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом радње дела датим у диспозитиву оптужног акта – приватне тужбе.

Према томе, тиме што је у изреку пресуде унето да је окривљени дело извршио у улици ..., као чињеница која представља тачније одређење кривичног дела, није повређен објективни идентитет између оптужбе и пресуде. Пред изнетог, како место извршења кривичног дела није његово законско обележје, то по оцени овога суда оптужба не може бити прекорачена када суд у изреци пресуде изврши измену чињеничног описа дела у погледу ове околности.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је чињенични опис у изреци првостепене пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужни акт заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела самовлашће из члана 330. КЗ, па су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, коју образлаже наводима да је приватна тужиља пропустила да приватну тужбу поднесе у року од 3 месеца од дана када је сазнала за наводно кривично дело. Међутим, наведени став заснива на основу сопствене оцене исказа приватне тужиље, из којег се по ставу одбране јасно и недвосмислено види да је окривљени државину над предметним возилом стекао још у марту месецу 2025. године, ако не пре тога. Такође, бранилац окривљеног у захтеву нумерише и повреду закона из члана 439. став 1. ЗКП, коју образлаже наводима да у току читавог поступка нису утврђене радње којима је окривљени извршио наводно кривично дело, као и на основу којих чињеница и истиче да је исти све време имао државину над моторним возилом, због чега одбрана сматра да се у радњама окривљеног не стичу сви битни елементи кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ које му се ставља на терет.

На описани начин, иако бранилац указује, односно означава повреде закона које су законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца (члан 438. став 1. тачка 7) и 439. став 1. ЗКП), исти у суштини осправа чињенично стање утврђено у побијаним пресудама, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац у поднетом захтеву нумерише и образлаже повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, указујући на олакшавајуће и отежавајуће околности односно на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, у смислу члана 54. КЗ.

Међутим, како повреде закона из члана 440. и члана 441. став 1. ЗКП нису законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то је Врховни суд захтев за заштиту законитости у наведеном делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**